

Це хто товчеться? — Я. — Хто? Що за крик?
— Твоє це серце! З волокна тонкого
Звисаю вже, живущий тале сік,
Коли дивлюсь на тебе, самотнього,
Мов те п'єся, що сіло під порогам.
— І звідки це? — Шибайголовства плід.
— Навіщо гнів? — Бо маю горя вбрід.
— Лиши мене, я в думці тим займаюся.
— Коли? — Як виросту з дитячих літ.
— Більш не кажу. — Я зовсім не журюся.

— Що думаєш? — Добути славу й шик.
— Тобі вже тридцять: вік коня старого.
Чи це дитинство? — Ні. — То значить, впік
Тебе злий дур. — Де вік? Це все до чого?
— Е, що ти знаєш! — А різницю всього:
В сметані муха — чорне й біле... Квит.
— Це все? — Тобі сваритися не стид?
Коли не досить, знов почну, вернуся.
— Ти вже програв! — Ні, знов піду в похід.
— Більш не кажу. — Я зовсім не журюся.

— Звідсіль мій сум, і теж твій біль довік.
Коли б ти глузд мав дурника тупого,
То й виправдання мав твій язик;
Та що тобі до доброто чи злого?
У тебе лоб із каменя твердого,
Тобі миліший зла, ніж чести вид!
Який даси на доказ цей одвіт?
— Над цим я стану вище, як скінчуся.
— Їйбо, потіха! — Красномовства цвіт!
— Більш не кажу. — Я зовсім не журюся.

— Звідкіль це зло? — Від лиха, бо не звик.

Сатурн, гадаю, в клунок на дорогу
Мені нещастя вклав. — Дурне ти рік:
Ти пан його, не будь слугою в нього.
Ще Соломон вписав був до Святого
Письма: "Мудрець планет рішає хід
І міць його долає вплив орбіт".

— Не вірю в це. Яким спекли, лишуся.

— Що кажеш ти? — Так я дивлюсь на світ.

— Більш не кажу. — Я зовсім не журюся.

— Ти жити рад? — Як збавить Бог від бід.

— То мусиш скласти... — Що? — Твердий обіт,
Читати вперто. — Що? — З наук, що слід,
І кинути шельвір. — Ну, щож, повчуся.

— Лиш не забудь! — Я запишу це в зшит.

— Не жди, аж підеш, голубе, під лід.

— Більш не кажу. — Я зовсім не журюся.

Переклад С. Гординського